

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry a JUDr. Aleše Korejtky ve věci

žalobce: **G. A. H.**
zastoupený daňovým poradcem RNDr. Ljubomírem Skácelem
sídlem Šeránkova 388/28, 616 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne X, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „*finanční úřad*“) ze dne X, č. j. X. Tímto rozhodnutím finanční úřad zamítl námitku žalobce, jejíž podstata spočívala v žádosti o přiznání úroku

z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „*daňový řád*“).

2. Podkladem posledně uvedené žádosti žalobce, dle nesporného tvrzení v žalobě, je skutečnost, že žalobce dne 3. 7. 2017 podal daňové přiznání k dani z příjmu fyzických osob za období roku 2016 (dále jen „*DPFO*“) ve výši 0 Kč. Vzhledem k předchozímu jednání a názoru správce daně ohledně předešlých zdaňovacích období však předpokládal, že mu bude vyměřena daň ve výši 366.657 Kč. Tuto částku měl ke dni 3. 7. 2017 uhrazenou formou záloh. Finanční úřad po skončení vyměřovacího daňového řízení daň takto skutečně vyměřil platebním výměrem ze dne 19. 3. 2018. Po podaném odvolání odvolací orgán v důsledku rozhodnutí zdejšího krajského soudu a Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ohledně zdaňovacích období roku 2013 a 2014 platební výměr změnil a daň za období roku 2016 stanovil ve výši 0 Kč. Rozhodnutí odvolacího orgánu bylo vydáno dne 14. 5. 2019. Přeplatek byl žalobci vrácen dne 22. 7. 2019.

II. Žalobní argumentace a replika

3. Žalobce v podané žalobě rekapituluje vývoj věci s tím, že je státním příslušníkem Velké Británie, je však daňovým rezidentem v České republice. Finanční orgány měly od roku 2013 jiný názor na stanovení výše jeho daně z příjmu fyzických osob. Z toho důvodu vedl i soudní spory jak před zdejším soudem, tak před Nejvyšším správním soudem. Na základě následných soudních rozhodnutí byla posléze dne 14. 5. 2019 za zdaňovací období roku 2013, 2014 a 2015 stanovena povinnost ve výši 0 Kč, čímž bylo fakticky dáno za pravdu žalobci.
4. Za zdaňovací období roku 2016 podal žalobce daňové přiznání dne 3. 7. 2017 na daň ve výši 0 Kč a postupoval dál, jak je uvedeno v odstavci 2. odůvodnění shora. Daň, o které předpokládal, že mu bude finančním úřadem doměřena, byla hrazena formou záloh. K doměření daně došlo v prvním stupni platebním výměrem finančního úřadu, k odvolání však byla žalobci vyměřena daň ve výši 0 Kč. Rozhodnutí odvolacího orgánu o dani ve výši 0 Kč bylo vydáno též dne 14. 5. 2019
5. Žádostí ze dne 27. 2. 2020 se obrátil na finanční úřad, přitom odkázal na § 254 odst. 1 daňového řádu a nesouhlasil se závěrem správce daně v tom, že daň nebyla pravomocně stanovena. Citované ustanovení totiž neodkazuje na nutnost pravomocného rozhodnutí. Daň za období roku 2016 žalobce hradil v důsledku nesprávného postupu správce daně z minulých let, který nezákonně postupoval v předchozích zdaňovacích obdobích. Finanční úřad později svým výměrem i za období roku 2016 tento postoj potvrdil, proto nelze hovořit o dobrovolné úhradě. Žalobce daň hradil proto, aby zabránil hrozící škodě.
6. V žádosti finančnímu úřadu proto namítl, že mu měla být: (i) vrácena částka uhrazené daně, (ii) za dobu od 4. 7. 2017 do 30. 5. 2019 žádal úrok z neoprávněného jednání správce daně, (iii) za dobu od 31. 5. 2017 do 22. 7. 2019 žádal úrok z vratitelného přeplatku a (iv) úrok z částek, které mu měly být vráceny 14. 6. 2019, resp. 6. 8. 2019 až do doby poukázání na účet daňového subjektu (fakticky úrok z úroku).
7. Žádost, resp. námitka byla zamítnuta a následné odvolání též, což vyústilo v podanou žalobu.
8. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalované žalovaného, že v souvislosti se změněným platebním výměrem ze dne 19. 3. 2018 neprovedl jakoukoli úhradu daně. Tvrdí, že jeho

postup při placení byl vynucen předchozími rozhodnutími správce daně za dřívější období, přičemž na daň za rok 2016 uhradil celkem 487.800 Kč. Tvrdí, že není podstatné, zda měl či neměl zálohy platit. Jím uhrazené částky se měly dle § 152 odst. 1 daňového řádu použít na úhradu splatných daňových pohledávek. Odmítá argumentaci správce daně o tom, že daňová povinnost za období roku 2016 nebyla nikdy předepsána na osobní daňový účet (*námítka 1*).

9. Dále uvádí, že náhradní lhůta splatnosti dle § 139 odst. 3 daňového řádu nemá odkladný účinek vůči splatnosti daně. Pokud splatnou daň již uhradil, je pozdější stanovení její náhradní splatnosti nicotným rozhodnutím. K tomu uvádí, že nelze přenést odpovědnost správce daně za správné stanovení daně na žalobce do doby, než o ní rozhodne odvolací orgán. Opět argumentuje předchozím postupem správce daně, jenž se změnil až po zásahu rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, čj. 1 Afs 292/2017-37, ve kterém bylo stanoveno, co je rozhodné pro správné stanovení daně (*námítka 2*).
10. Namítá, že správce daně zasáhl do jeho práv, když nesprávnými postupy omezil jeho vlastnické právo, když žalobce byl nucen hradit daň ke dni 3. 7. 2017. Odkazuje na porušení čl. 4, 11 a 36 Listiny (*námítka 3*).
11. Jelikož žalobci vznikly vratitelné přeplatky (z důvodů shora popsaných), které byly uhrazeny opožděně, neměl být jeho nárok zamítnut s tím, že by se jednalo o nepřípustný požadavek hrazení úroků z úroků. K tomu odkazuje na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2017, čj. 2 Afs 148/2017-36 (*námítka 4*).
12. V replice k vyjádření žalovaného žalobce poté setrval na tom, že platebním výměrem finančního úřadu ze dne 19. 3. 2018 byla daň předepsána do evidence daní. Daň tak byla stanovena a vyměřena. Zopakoval důvody, pro které daň hradil, i když daňové přiznání podal na daň 0 Kč.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Uvedl, že skutková zjištění, právní hodnocení i podstatná část žalobních tvrzení byla v podstatě již vypořádána v napadeném rozhodnutí. Setrval na závěru, že k úhradě daně ve výši 366.657 Kč nedošlo a nebyla předepsána na daňový účet. Odmítl tvrzení žalobce o tom, že není rozhodné, zda v souvislosti s nezákonným platebním výměrem měl či neměl platit zálohy. Zopakoval další ze závěrů napadeného rozhodnutí, jenž vyzněl tak, že v souvislosti s nezákonným platebním výměrem žalobce neprovedl žádné platby záloh. Nedává poté ani smysl rozebírat názor žalobce stran náhradní lhůty splatnosti daně.
14. K nároku na úrok z vratitelného přeplatku a úrok z úroku uvedl, že tyto nároky žalobci nenáleží tím, že částka 366.657 Kč byla vrácena spolu s dalšími částkami dne 22. 7. 2019. Jestliže bylo postupováno v souladu s daňovým řádem, nemůže se jednat o postup v rozporu s čl. 4 ani 11 l-Listiny

IV. Posouzení věci krajským soudem:

15. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydáním předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v

době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

16. Na úvod krajský soud poznamenává, že se obdobnou žalobou žalobce ve vztahu k předchozím zdaňovacím obdobím již zabýval v řízení vedeném pod sp. zn. 52 Af 20/2020 s tím, že žaloba byla zamítnuta. V rozsudku ze dne 14. 10. 2020, č.j. 52 Af 20/2020-107, bod 59 soud nad rámec odůvodnění uvedl, že žalobci nevznikl nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně za období roku 2016, neboť daň ve výši 366.657 Kč se nestala splatnou. Soud k tomu odkázal na rozhodnutí správních soudů.
17. Krajský soud nemá důvod na nyní projednávanou žalobu nahlížet jinak, neboť i ze shora citovaného rozsudku se podává, že argumentace zvolená žalobcem je obdobná.
18. Podle § 254 odst. 1 *daňového řádu, dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.*
19. Podle § 139 odst. 3 daňového řádu *je-li daň vyměřená správcem daně vyšší než daň tvrzená daňovým subjektem, je rozdíl splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci platebního výměru. Ve stejné náhradní lhůtě je splatná i daň vyměřená z moci úřední.*
20. Pro vznik nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně je třeba současně splnit dvě podmínky. První je existence rozhodnutí o stanovení daně, které bylo zrušeno, změněno či prohlášeno za nicotné, a to buď pro nezákonnost, nebo z důvodu nesprávného úředního postupu, popřípadě z obou důvodů současně. Druhou nezbytnou podmínkou je, že na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s ním daňový subjekt uhradil peněžitou částku (daň) – srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2018, č. j. 10 Afs 42/2017-30, bod 15.
21. Žalovaný správně v napadeném rozhodnutí uvedl, že ve věci žalobce došlo toliko k naplnění podmínky první, tedy ke změně platebního výměru pro jeho nezákonnost. Nebyla však již splněna podmínka druhá, tj. úhrada daně na základě nebo v souvislosti s takto změněným rozhodnutím.
22. V této souvislosti soud považuje za vhodné uvést, že situace, v níž se žalobce při podávání svých daňových přiznání ocitl, nebyla zcela komfortní. Ve zdaňovacích obdobích počínaje rokem 2013 byl ve sporu s finančními orgány o výši daně, což vyústilo v řízení před správními soudy, které ve svých konečných závěrech daly žalobci za pravdu. Stalo se tak však až v průběhu roku 2019, přičemž daňové přiznání za období roku 2016 bylo třeba podat v průběhu roku 2017. Žalobce přitom současně hradil platby, které v daňovém přiznání za rok 2016 označil za zálohy na daň ve výši 487.000 Kč. V daňovém přiznání na 0 Kč však deklarované zálohy nepožadoval vrátit (ve smyslu § 154 či § 155 daňového řádu). Tato skutečnost se podává, ze správního spisu.
23. Svým způsobem „rozpolcený“ postup žalobce, kdy podal daňové přiznání na 0 Kč a současně nepožádal o vrácení částek deklarovaných jako zálohy s tím, že dle žaloby totiž

očekával vyměření daně z moci úřední, však nelze nyní přenášet na správce daně v podobě nároku na přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně.

24. Pokud se žalobce v nyní podané žalobě skrze nastíněný výklad ustanovení § 254 odst. 1 a § 139 odst. 3 daňového snaží dosáhnout jisté kompenzace za dřívější postup správce daně, nemůže být úspěšný. Jeho žalobní námitky identifikované pod body 8 až 10 shora jsou spolu fakticky provázány a námitka pod bodem 11 je výsledku posouzení předešlých námitek závislá. Soud dává za pravdu žalovanému a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
25. Rozhodné je, že daň vyměřená platebním výměrem ze dne 19. 3. 2018 se nestala splatnou, neboť proti platebnímu výměru žalobce podal dne 18. 4. 2018 odvolání. Rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 14. 5. 2019 byla daň vyměřena na 0 Kč. Z ustanovení § 139 odst. 3 daňového řádu plyne, že daň vyměřená správcem daně je splatná v náhradní lhůtě 15 dnů ode dne právní moci platebního výměru. Totéž platí pro daň vyměřenou z moci úřední. Odvolání nemělo dle daňového řádu odkladný účinek, což však neznamená, že splatnost vyměřené daně nastala.
26. Uvedenou problematikou se již ve své rozhodovací činnosti zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 18. 9. 2018, č. j. 9 Afs 192/2017-37, tento soud ve skutkově obdobné věci uvedl:
27. *„Ke vzniku nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně je tedy třeba splnění dvou podmínek, tj. 1) dojde ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně a 2) již nastala splatnost nesprávně stanovené daně, resp. došlo k její úhradě, v případě zaplacení po splatnosti. První z podmínek byla splněna, neboť rozhodnutí správce daně bylo pro jeho nezákonnost zrušeno. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda se nesprávně stanovená daň stala splatnou.*
28. *Tato otázka přímo souvisí s další námitkou stěžovatelky, která spočívá v tom, zda rozhodnutí správce daně bylo předběžně vykonatelné a správce daně tak mohl přistoupit k vymáhání daňové povinnosti, pokud by uloženou povinnost nesplnila dobrovolně. K tomu se vyjadřoval již krajský soud v rámci vypořádání žalobních bodů. Obecně pro daňové řízení platí, že odvoláním je napadené rozhodnutí předběžně vykonatelné, a to uplynutím lhůty k plnění. Podle § 103 odst. 2 daňového řádu platí, že „[r]ozhodnutí, které je účinné, je vykonatelné, jestliže se proti němu nelze odvolat, nebo jestliže odvolání nemá odkladný účinek, a uplynula-li lhůta k plnění, pokud byla stanovena“. Vykonatelnost rozhodnutí tedy podle daňového řádu nastává ve dvou případech, za kumulativního splnění následující kombinace podmínek: A) účinnost rozhodnutí + nemožnost odvolání + uplynutí lhůty k plnění, pokud byla stanovena, B) účinnost rozhodnutí + absence odkladného účinku + uplynutí lhůty k plnění, pokud byla stanovena. Proti rozhodnutí v přezkumném řízení bylo možné se odvolat, proto na daný případ dopadá případ B). Stěžovatelka byla seznámena s rozhodnutím a jeho obsahem, tudíž rozhodnutí bylo účinné (§ 101 odst. 5 věta druhá daňového řádu). Odkladný účinek vylučuje § 109 odst. 5 daňového řádu, podle nějž platí, že „[o]dvolání nemá odkladný účinek, pokud zákon nestanoví jinak.“ Správce daně tudíž stěžovatelku poučil v souladu s citovaným ustanovením daňového řádu, pokud uvedl, že podané odvolání nemá odkladný účinek. Lhůtu splatnosti daňového doměrku správce daně navázal v souladu s § 143 odst. 5 daňového řádu na okamžik nabytí právní moci. Přímo ve výroku rozhodnutí bylo uvedeno: „Částka ve výši 682 930 Kč je splatná*

v náhradní lhůtě 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí“. Vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí v přezkumném řízení nenabýlo právní moci, stanovená lhůta k plnění 15 dnů nikdy nepočala plynout. Jelikož neuplynula stanovená lhůta k plnění, nebyla splněna jedna z podmínek pro to, aby nastala vykonatelnost rozhodnutí. Rozhodnutí správce daně tedy nebylo vykonatelné a stěžovatelka se tudíž nemusela obávat vymáhání splnění daňové povinnosti ze strany správce daně, neboť doměřená daň nebyla splatnou. Nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně tak stěžovatelce nevznikl, neboť nenastala splatnost daně a nebyla tak splněna druhá ze zákonných podmínek. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud také v dříve posuzované věci, viz rozsudek ze dne 28. 8. 2014, čj. 7 Afs 94/2014-53, č. 3260/2015 Sb. NSS.

29. Nejvyšší správní soud připouští, že právní úprava u dodatečně doměřené daně může být pro daňové subjekty matoucí. Na jedné straně totiž sice platí, že podané odvolání nemá odkladný účinek, na straně druhé však daňový řád stanoví splatnost doměřené daně ve lhůtě 15 dní od právní moci rozhodnutí. Za situace, kdy je splatnost daně navázána na nabytí právní moci rozhodnutí, a zároveň v důsledku podaného odvolání rozhodnutí nenabývá právní moci, situace je v podstatě shodná, jako kdyby podané odvolání odkladný účinek mělo. Nejedná se však o konstrukci, kterou by svévolně zvolil správce daně, ale je dána přímo daňovým řádem. Na tuto neobratnost zákonodárce upozorňuje i komentářová literatura (srov. např. Grossová, M. E., Matyášová, L. Daňový řád: Komentář. Nakladatelství Leges. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer): „Odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému po daňové kontrole nemá odkladný účinek (§ 109 odst. 5). V důsledku změny, která nastala v úpravě lhůty náhradní splatnosti daně dodatečně vyměřené správcem daně, která je stanovena již nikoli od doručení platebního výměru, jak tomu bylo dříve, ale od právní moci platebního výměru (srov. též § 139 odst. 3), tak dochází k odkladu placení (tedy de facto k odkladnému účinku případně podaného odvolání). K daňové exekuci tak nyní správce daně může v případech dodatečně vyměřené daně přistoupit až po rozhodnutí odvolacího orgánu.“ Žalovaný, ani soud v rámci přezkumu jeho rozhodnutí však nemohou stávající legislativní stav jakkoli napravit.“
30. Krajský soud se s uvedenými závěry zcela ztotožňuje a nemá důvodu se od nich odchýlit. Také v projednávané věci totiž došlo k tomu, že předmětný platební výměr nikdy nenabyl právní moci, neboť neuplynula lhůta k plnění, která byla navázána ve smyslu § 139 odst. 3 daňového řádu na právní moc platebního výměru. Ani v projednávané věci nebyl pro žalobce dán důvod obávat se vymáhání splnění daňové povinnosti. Žalobci tak nevznikl v souladu s § 254 odst. 1 daňového řádu nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně, neboť nebyla naplněna podmínka splatnosti již uhrazené nesprávně stanovené daně. Krajský soud zdůrazňuje ze shora uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu, že za situace, kdy je splatnost daně navázána na nabytí právní moci rozhodnutí, a zároveň v důsledku podaného odvolání rozhodnutí nenabývá právní moci, situace je v podstatě shodná, jako kdyby podané odvolání odkladný účinek mělo.
31. K výkladu vazby náhradní lhůty splatnosti § 139 odst. 3 daňového řádu a odkladného účinku odvolání se též vyjádřil rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 Afs 399/2017-26, bod 19. „Ačkoli odvolání proti (dodatečným) platebním výměrům daňový řád výslovně odkladný účinek nepřiznává, stanoví splatnost daně vyměřené (doměřené) rozhodnutím správce daně ve lhůtě patnácti dnů od právní moci rozhodnutí (§ 139 odst. 3 a § 143 odst. 5 daňového řádu). Důsledky jsou přitom podobné těm, jaké by měl odkladný účinek odvolání proti

platebním výměřům, neboť splatnost, a tedy i vymahatelnost vyměřené (doměřené) částky se odsouvá až za právní moc rozhodnutí (k důvodům, proč zákonodárce zvolil tuto cestu a nikoli výslovné přiznání odkladného účinku odvolání proti platebním výměřům, srov. důvodovou zprávu k § 139 daňového řádu, sněmovní tisk 685/0, 5. volební období, www.psp.cz).“

32. Z uvedených závěrů, jež krajský soud převzal i z rozhodnutí NSS je zřejmé, že názor žalobce není správný. Daň vyměřená platebním výměrem tak nebyla splatná, žalobce ji nebyl povinen hradit a současně ji ani finanční úřad nemohl předeplatit na osobní daňový účet žalobce. Na základě platebního výměru napadeného odvoláním ani v souvislosti s ním nemohla být správně placena jakákoli částka na dani. Žalobci pak nemohl vzniknout nárok z neoprávněného jednání správce daně ani další nároky, jež jsou na tento navázány a jež žalobce nárokoval.
33. Pokud žalobce tvrdí, že ke dni podání daňového přiznání na 0 Kč měl uhrazené zálohy, nejedná se o platby související se změněným (nezákonným) platebním výměrem. Měl patrně možnost již v daňovém přiznání žádat o vrácení, což však nečinil.
34. V podané žalobě žalobce nenamítá, že mu jím uhrazené částky nebyly vráceny. Ostatně se to podává též z již citovaného rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 10. 2020, č.j. 52 Af 20/2020-107, kde je uvedeno, že částky dříve vyměřené daně i zálohy mu byly vráceny spolu s požadovaným příslušenstvím. Nárok žalobce nyní projednáváný tak není důvodný, nemůže být důvodný ani nárok na další částky (úrok z vratitelného přeplatku a úrok z úroku). Jelikož správce daně postupoval v této věci v souladu s daňovými předpisy, nelze uzavřít tak, že správce daně stanovil žalobci povinnost nad rámec zákona a porušil tak ustanovení Listiny. Soud již shora zmínil, že situace žalobce při podání daňového přiznání za rok 2016 nebyla komfortní, neboť musel vážit postoj setrvání na svém daňovém výkladu oproti tehdy setrvalému přístupu správce daně. Vzniklou situaci, kdy patrně jaksí „pro jistotu“ měl uhrazené zálohy, které nepožádal vrátit, však nelze nyní řešit požadavkem, jehož podkladem je podaná žaloba, neboť ustanovení § 245 daňového řádu na vzniklou situaci nedopadá.

V. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud z vyložených důvodů shledal žalobu proti napadenému rozhodnutí nedůvodnou, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
36. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s. ř. s., přičemž procesně neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení neměl a úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu soudního spisu takové náklady, které by přesahovaly běžný rozsah jeho úřední činnosti. Žalovaný se nadto práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 9. března 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu